

Arrest

nr. 180 039 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 30 september 2016 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.09.2016 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene werd op 14.07.2011 in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijf, met als voorwaarden voor verlenging een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen.

Betrokkene heeft deze voorwaarden niet nageleefd, hij legde geen nieuwe geldige arbeidskaart voor. Bovendien legde hij ook geen recente loonfiches en geen geldige arbeidsovereenkomst over. Betrokkene voldeed om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. En kon zijn verblijf dan ook niet verlengd worden.

Bovendien werd hem op 28.01.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat betreft het feit dat zijn 6 broers in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben ; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw [S.], ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.

Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december

2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 31.03.2003 in België, een ruime vriendenkring heeft opgebouwd - legt verschillende getuigenverklaring voor, Nederlandse les heeft gevolgd, werkbereid is legt een arbeidsovereenkomst voor dd. 28.07.2013) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van Integratie, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “De niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, meer bepaald de verplichting dat de beslissing dient te [zijn] ondertekend.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gesteld op 6 oktober 2016. Deze beslissing werd van geen enkele handtekening voorzien, en is daardoor nietig wegens het gebrek aan een handgeschreven ondertekening door de persoon gemachtigd tot het nemen van de beslissing.

Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent.

Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bevoegdheid is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding.

Men kan eventuele machtsoverschrijding evenwel niet detecteren, indien men niet kan nagaan van wie de beslissing afkomstig is. Des te meer is dit van belang in deze zaak daar het om een bestuursbeslissing gaat, dewelke het leven van verzoeker ingrijpend kan veranderen.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, waarborgt hij de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is. Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste (Arrest nr. 67940 van Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen - IIde Kamer, 5 oktober 2011).

Het gaat dus om een substantiële vormvereiste. De administratieve beslissing dd. 30 september 2016 is o.i. dan ook behept met een substantiële onregelmatigheid (arrest Raad van State met nr. 193.106 dd. 8 mei 2009).

Verzoeker kan op basis van de aan hem betekende beslissing dd. 30 september 2016, geenzins de identiteit van de afzender en de authenticiteit van de inhoud van de beslissing nagaan. De beslissing had hiertoe manueel ondertekend dienen te worden.

Tevens kan verwezen worden naar het arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen met nummer 34 364 dd. 19 novembre 2009:

Par la signature d'une décision, un fonctionnaire s'approprié celle-ci et l'authentifie : il démontre ainsi qu'il est celui ayant pris la décision. L'ensemble, à savoir la mention du nom et du grade du fonctionnaire et la signature de celui-ci, démontre que le fonctionnaire compétent a pris la décision.

Op de bestreden beslissing kan geenzins de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, zowel zijn naam als een handtekening ontbreekt.

Evenmin kan gesteld worden in deze dat er sprake zou zijn van een elektronische handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten."

2.2. De bij het verzoekschrift gevoegde betekende beslissing bevat geen handtekening van de auteur die de bestreden beslissing heeft getroffen. Geen enkele bepaling van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt echter dat de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670). Het gegeven dat de bestreden beslissing geen handtekening bevat vormt dan ook geen schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste.

2.3. De bij het verzoekschrift gevoegde betekende beslissing bevat onderaan geen vermelding van de auteur die de bestreden beslissing heeft getroffen, doch bevat wel de vermelding P.D. als contactpersoon. Mocht verzoeker het administratief dossier hebben geraadpleegd, dan had hij kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing werd getroffen door deze persoon, die de hoedanigheid van administratief assistent heeft. In het administratief dossier bevindt zich namelijk een beslissingsformulier opgemaakt op 29 september 2016 door administratief assistent P.D., waarin gewag wordt gemaakt van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en waarin onder het kopje "Beslissing+reden" vermeld wordt, "Onontvankelijk(...)". Onder de vermelding van de naam, P.D., figureert de gescande handtekening van P.D. Mocht verzoeker het administratief dossier hebben geraadpleegd, dan had hij tevens kunnen vaststellen dat administratief assistent P.D. door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 juni 2015 wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die op zijn minst een functie van attaché uitoefenen, krachtens de artikelen 6, §1 en 13, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in artikel 6, §1, van het voormeld ministerieel besluit. Artikel 6, § 2 van het voormeld ministerieel besluit bepaalt dat de delegaties van bevoegdheid bedoeld in artikel 6, § 1 ook kunnen worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie – 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid worden bedoeld met naam en toenaam aanduidt, quod in casu. De Raad dient dan ook te besluiten dat administratief assistent P.D. bevoegd is om de bestreden beslissing te treffen.

2.4. Gelet op het voormelde dient de Raad te concluderen dat verzoeker via de raadpleging van het administratief dossier de contactpersoon die vermeld is op de bestreden beslissing bevestigd had kunnen zien als auteur van de bestreden beslissing evenals haar hoedanigheid had kunnen achterhalen zodat hij had kunnen nagaan of ze bevoegd was om de bestreden beslissing te treffen en zodat hij net als de Raad had kunnen concluderen dat administratief assistent P.D. wel degelijk bevoegd is om de bestreden beslissing te treffen.

2.5. Ten overvloede, de gescande handtekening van administratief assistent P.D is een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° , van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (cf. RvS 24 september 2010, nrs. 207. 655 en 207.656). Een beslissing kan geen

rechtsgeldigheid worden ontzegd omdat daarop slechts een gewone elektronische handtekening figureert (cf. RvS 24 september 2010, nrs. 207.655 en 207.656). De voormelde wet van 9 juli 2001 is weliswaar met ingang van 1 juli 2016 opgeheven. De bestaande wetten en koninklijke besluiten die ernaar verwijzen worden echter geacht te verwijzen naar de overeenkomstige bepalingen van verordening (EU) nr.910/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 betreffende elektronische identificatie en vertrouwensdiensten voor elektronische transacties in de interne markt en tot intrekking van Richtlijn 1999/93/EG en naar de ermee overeenstemmende bepalingen van boek XII, titel 2 van het Wetboek van economisch recht, zoals deze bepalingen in dit wetboek zijn ingevoegd bij de wet van 21 juli 2016 tot uitvoering en aanvulling van de verordening (EU) nr. 910/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 betreffende de elektronische identificatie en vertrouwensdiensten voor elektronische transacties in de interne markt en tot intrekking van Richtlijn 1999/93/EG, houdende invoeging van titel 2 in boek XII "Recht van de elektronische economie" van het Wetboek van economisch recht, en houdende invoeging van de definities eigen aan titel 2 van boek XII en van de rechtshandhabingsbepalingen eigen aan titel 2 van boek XII, in de boeken I, XV en XVII van het Wetboek van economisch recht" (zie art. 47 van deze laatste wet).

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoeker op, "*Schending van artikel 9bis, 13 en 62 Verblijfwet, artikel 159 Grondwet, artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het redelijkheids-, vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*"

Verzoeker betoogt als volgt:

Doordat onvoldoende rekening werd gehouden met het gezins-en familieleven van verzoeker

De bestreden beslissing gaat voorbij aan voormelde regels inzake de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook aan het redelijkheids-, vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat een tijdelijke terugkeer naar Marokko door verzoeker, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van diens recht op het gezins- of privéleven.

Er wordt zelfs geponeerd dat mevrouw [S.], waarmee verzoeker reeds elf jaar een relatie heeft, haar partner zou kunnen vergezellen naar Marokko.

Gelet op het gegeven dat er op geen enkel ogenblik nagegaan werd of het koppel in de mogelijkheid verkeert om de kosten te dragen gepaard gaand met deze "tijdelijke" uitwijking, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Er is tevens op heden geen enkele reden om aan te nemen dat wanneer verzoeker zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst zou gaan doen, dit slechts een tijdelijke verwijdering van zijn partner en familie zou betekenen.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (P.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)

In casu is dit niet het geval. Het dossier van verzoeker lijkt totaal onverenigbaar met de stelling dat verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst slechts tijdelijk een stopzetting van zijn privé-, gezins- en familieleven zou betekenen.

Gezien de financiële situatie waarin verzoeker zich met zijn partner bevindt, is het tevens niet realistisch te stellen dat zijn partner met hem zou kunnen meereizen voor een reis naar Marokko van onbepaalde duur.

De bestreden beslissing zal aldus een onnoemelijke impact hebben op het privé-, gezins-, en familieleven van betrokkene, daar het een onmiddellijke fysieke verwijdering impliceert van de personen die er deel van uitmaken.

Ook de motiveringsplicht wordt in bestreden beslissing niet nageleefd daar het niet duidelijk maakt aan verzoeker waarom in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden.

Buitengewone omstandigheden zijn immers omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen."

2.7. De aangevoerde schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 159 van de Grondwet en van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel wordt nergens concreet uitgewerkt zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

2.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.9. Verzoeker kan gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt omdat ze niet duidelijk maakt waarom er in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.10. Gelet op het feit dat verzoeker voor het overige de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.11. Met zijn betoog over het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu dit begrip niet heeft ingevuld op de wijze die verzoeker schetst in zijn verzoekschrift. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.12. Verzoeker wijst op zijn relatie met mevrouw S., maar nergens blijkt dat hij met haar een relatie zou hebben, laat staan dat die dan elf jaar duurt. Verzoeker voegt daarvan geen bewijs toe bij zijn verzoekschrift en evenmin bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeker beroept zich op een familieleven met zijn broers, maar banden met meerderjarige gezinsleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker toont dit noch in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag noch in zijn verzoekschrift aan. Zelfs indien verzoeker én een partner zou hebben én een gezinsleven leidt met zijn meerderjarige broers, toont hij met zijn bloot betoog dat niet kan worden aangenomen dat als hij terugkeert naar zijn land van

oorsprong dit slechts een tijdelijke terugkeer zou betekenen, niet aan dat de in de bestreden beslissing gedane beoordeling, namelijk *“Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt”*, disproportioneel of kennelijk onredelijk is.

2.13. Verzoeker betoogt, *“Gelet op het gegeven dat er op geen enkel ogenblik nagegaan werd of het koppel in de mogelijkheid verkeert om de kosten te dragen gepaard gaand met deze “tijdelijke” uitwijking, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.”* Echter blijkt niet uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker dergelijke kwestie heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk de verwachting koesteren dat de verwerende partij hiermee rekening houdt. Verzoeker maakt verder gewag van een financiële situatie van zijn partner die maakt dat ze niet met hem kan meereizen naar het land van oorsprong, doch dit werd nergens ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en het is niet meer dan een bloot betoog dat de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.14. Er dient ten slotte nog te worden onderstreept dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt zodat verzoeker niet dienstig gewag kan maken van een onmiddellijke fysieke verwijdering.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA